

Kantaja väittää näin ollen, että kilpailulainsäädäntöä on *prima facie* rikottu ja että komission olisi pitänyt kyetä päättämään tämä 21 kuukautta lyhyemmässä ajassa ja siis aloittaa sitä koskeva menettely. Komissio on siis laiminlyönyt ratkaisun tekemisen kohtuuttoman pitkän ajan.

- (¹) Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).
- (²) EY:n perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) 7.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18).

Kanne 30.11.2007 — Ryanair v. komissio

(Asia T-442/07)

(2008/C 37/44)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Ryanair Ltd (Dublin, Irlanti) (edustaja: asianajaja E. Vahida)

Vastaaja: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- On todettava, että komissio ei ole määritellyt kantaansa EY:n perustamissopimukseen ja erityisesti EY 232 artiklaan perustuvien velvollisuuksiensa mukaisesti kantajan komissiolle 3.11.2005, 13.12.2005, 16.6.2006 ja 10.11.2006 tekemistä kanteluista ja 2.8.2007 päiväystä toimimisvaatimuksesta.
- Komissio on veloitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut, myös kantajalle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja myös siinä tapauksessa, että komissio kanteen nostamisen jälkeen ryhtyy toimeen, jonka yhteisöjen tuomioistuin katsoo poistavan tarpeen päätöksen tekemiseen, ja myös siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta.
- On ryhdyttävä yhteisöjen tuomioistuimen tarkoituksenmukaiseksi katsomiin toimiin.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on nostonut EY 232 artiklaan perustuvan kanteen, jossa se väittää, että komissio ei ole määritellyt kantaansa 3.11.2005, 13.12.2005, 16.6.2006 ja 10.11.2006 tehdyistä kanteluista, joita seurasi 2.8.2007 päivätty toimimisvaatimus.

Pääasiallisesti väitetään, että komissio on laiminlyönyt tutkia viipymättä ja puolueettomasti kantajan tekemät kantelut, joissa väitettiin, että oli myönnetty laitonta tukea siten, että Italian valtio oli myöntänyt etuuksia Alitalia, Air One ja Meridiana -lentoyhtiöille. Kantaja väittää toissijaisesti, että komissio ei ole määritellyt kantaansa kantajan tekemistä kilpailun vastaista syrjintää ja näin ollen EY 82 artiklan rikkomista koskevista kanteluista.

Kantaja väittää, että sen kantelujen kohteena olevat toimenpiteet, toisin sanoen i) Alitalialle maksettu ns. 9/11 -korvaus, ii) Alitalia Servizin siirtoa Fintecnalle koskevat edulliset ehdot, iii) Italian valtion laiminlyönti vaatia Alitalialla Italian lentokentiltä olevien velkojen maksamista, iv) Alitalian erorahojen rahoittaminen julkisista varoista, v) alennukset polttoainekustannuksista, vi) alennukset lentokenttämaksuista Italian keskeisillä lentokentillä, vii) yli 100 Alitalian työntekijän siirto Meridianaan ja Air Oneen ja viii) kantajan toimintaa koskevat syrjivät rajoitukset alueellisilla lentokentillä, mm. Ciampinon lentokentällä, ovat luettavissa Italian valtion syyksi, merkitsevät kantajalle tulojen menetystä ja hyödyttävät erityisesti Alitaliaa sekä joidenkin toimenpiteiden osalta Air Onea ja Meridianaa. Kantajan mukaan nämä toimenpiteet ovat valtion tukea ja ne täyttävät kaikki EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset.

Kantaja väittää toissijaisesti, että se, että Italian lentokentät eivät ole vaatineet Alitalialta sen velkojen maksamista, alennukset lentokenttämaksuista Italian keskeisillä lentokentillä, alennukset polttoainekustannuksista ja kantajan toimintaa koskevat syrjivät rajoitukset alueellisilla lentokentillä ovat kilpailulainsäädännön vastaisia. Kantaja toteaa näin ollen, että vaikka yhteisöjen tuomioistuin katsoisi, että valtio ei ole vastuussa joistakin Alitalialle, Air Onelle ja Meridianalle annetuista etuuksista sen vuoksi, että etuudet myöntäneet Italian lentokentät ja polttoaineen tuottajat ovat toimineet itsenäisesti, tällaiset etuudet ovat kilpailun vastaista syrjintää, joka ei ole objektiivisesti perusteltavissa ja joka on näin ollen EY 82 artiklan vastaista.

Kantaja toteaa lisäksi, että sillä on sekä lentokenttäpalveluja ja ilmailupolttoainetta käyttävänä asiakkaana että Alitalian, Air Onen ja Meridianan kilpailijana laillinen intressi kanteen nostamiseen.

Kantaja toteaa lisäksi, että komissiolla oli neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (¹), neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (²) ja komission asetuksen (EY) N:o 773/2004 (³) säännösten mukaan velvollisuus toimia. Komissio ei kuitenkaan ryhtynyt mihinkään toimiin vastaanotettuaan kantelut, eikä se määritellyt kantaansa saatuaan toimimisvaatimuksen.

Kantaja väittää näin ollen, että kilpailulainsäädäntöä on *prima facie* rikottu ja että se kohtuuton 9–21 kuukauden pituinen aika, joka — kantelun kohteesta riippuen — kului siitä, kun komissio oli vastaanottanut toimimisvaatimuksen, komission toimimattomuuteen, merkitsee EY 232 artiklassa tarkoitettua ratkaisun tekemisen laiminlyöntiä.

(¹) Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1).

(²) Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).

(³) EY:n perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) 7.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18).

Kanne 5.12.2007 — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise v. komissio

(Asia T-444/07)

(2008/C 37/45)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marseille, Ranska) (edustaja: asianajaja C. Bonnefoi)

Vastaja: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- komission 4.10.2007 tekemä päätös N:o K(2007) 4645, jolla evättiin tuki, jonka Euroopan sosiaalirahasto oli myöntänyt ESR-tuen rahoittamista varten Ranskassa (CPEM) 17.8.1999 tehdyllä päätöksellä N:o K(1999) 2645;
- on todettava oikeus korvaukseen yleishyödyllistä tehtävää hoitavan elimen maineen julkisesta vahingoittamisesta (arviolta 100 000 euroa);
- on todettava CPEM:n työntekijöiden oikeus ”symboliseen yhden euron” korvaukseen heidän mielenrauhansa vahingoittamisesta työssä (uhka heidän työsuhteensa rakenteen tulevaisuudelle ja näin ollen heidän työsuhteelleen, sillä miljoonan euron maksaminen merkitsee CPEM:n ja MSD:n sulkemista);

- on korvattava tarpeelliset asianajajakulut ja oikeusapukulut, joista voidaan esittää tosite.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Esillä olevalla kanteella kantaja vaatii 4.10.2007 tehdyn komission sellaisen päätöksen N:o K(2007) 4645 kumoamista, jolla evätään OLAFin kertomuksen johdosta Euroopan sosiaalirahaston myöntämä tuki (¹) kantajan toteuttaman pilottihankkeen kokonaistuella tapahtuvaan rahoitukseen.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahteen kanneperusteiden ryhmään, joista ensimmäinen liittyy tapaan, jolla OLAF on toteuttanut tutkinta- ja tutkimusmenettelyn, jonka päätteeksi riidanalainen päätös on tehty, ja jotka koskevat puolustautumisoikeuksien loukkaamista; muut kanneperusteet liittyvät riidanalaisen päätöksen sisältöön.

Yhtäältä kantaja väittää, että OLAFin suorittaman tutkimuksen muodolla on loukattu useita yhteisön oikeuden ja asianmukaisen tutkinnan periaatteita, kuten syyttömyysolettamaa ja oikeutta saada tieto menettelyn perusteena olevissa kanteluissa esitettyjen syytösten todellisesta ja täsmällisestä sisällöstä. Se väittää lisäksi, että OLAF on sekoittanut asetuksessa N:o 2185/96 (²) säädetty menettelyt menettelyihin, jotka liittyvät asetuksen N:o 2988/95 (³) mukaisiin menettelyihin. Toisaalta kantaja moittii OLAFia siitä, että se on käyttänyt kantajaa vastaan esitettyjen vaatimusten perusteena perustajan oppaan erilaisia ja muuttuvia laitoksia.

Asiasisällön osalta kantaja moittii komissiota siitä, että se on käyttänyt päätöksensä perusteina OLAFin kertomuksen päätelmiä, ja tässä kertomuksessa on jätetty karkeasti huomioimatta Ranskan oikeuden käsitteet ”voittoa tuottamaton elin” ja ”käytettäväksi asettaminen”. Lisäksi se väittää, että OLAF on vedonnut kantajaa vastaan perustajan oppaan ensisijaisuuteen suhteessa yhteisön asetuksen sisältöön. Se väittää myös, että komissio on ollut tietoinen seikoista, joista OLAF on moittinut kantajaa ja joita on moitittu riidanalaisessa päätöksessä, ja jopa hyväksynyt ne. Lopuksi kantaja vetoaa kanneperusteeseen, joka koskee sitä, että asetusta N:o 1605/2002 (⁴), johon osa OLAFin ja riidanalaisen päätöksen päätelmistä perustuu, ei sovelleta, ja siihen ei voida vedota.

(¹) Komission päätöksen N:o K(1999) 2645 17.8.1999 tehty komission päätös N:o K(1999) 2645, jota on muutettu 18.9.2001 tehdyllä päätöksellä K(2001) 2144.

(²) Komission paikan päällä suorittamista tarkastuksista ja todentamisista Euroopan yhteisöjen taloudellisiin etuihin kohdistuvien petosten ja muiden väärinkäytösten estämiseksi 11.11.1996 annettu neuvoston asetus (Euratom, EY) N:o 2185/96 (EYVL L 292, s. 2).

(³) Euroopan yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta 18.12.1995 annettu neuvoston asetus (Euratom, EY) N:o 2988/95 (EYVL L 312, s. 1).

(⁴) Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25.6.2002 annettu neuvoston asetus (Euratom, EY) N:o 1605/2002 (EYVL L 248, s. 1).